

Mūlamadhyamakakārikā

Nāgārjuna

VERSOS SOBRE ELS FONAMENTS DEL CAMÍ DEL MIG

De Nāgārjuna

Versos dedicatoris

Honoro al completament il·luminat, al millor dels mestres, aquell qui va ensenyar el no exhaurir i el no sorgir, la no aniquilació i la no permanència, la no identitat i la no diferència, el no anar i el no venir, el sorgir en dependència, la pacificació de les idees i la felicitat.

Capítol 1

Examinació de les Condicions

1.

Mai no existeix enlloc cap entitat sorgida a partir de si mateixa, ni a partir d'una altra, ni a partir d'ambdues, ni a partir de l'absència de causa.

2.

Existeixen únicament quatre condicions: la condició primera, la condició objecte, la condició immediata i la concepció dominant. No existeix una quinta condició.

3.

La naturalesa pròpia de les entitats no existeix en les condicions, etc. A partir de la no existència de la naturalesa pròpia tampoc no existeix la naturalesa d'una altra.

4.

La activitat no està constituïda per condicions, ni l'activitat està no constituïda per condicions. Les condicions no estan constituïdes per activitat ni estan no constituïdes per activitat.

5.

Aquestes són condicions perquè aquelles sorgeixen en dependència d'elles. Així, mentre no han sorgit aquelles, perquè aquestes no són condicions ?

6.

La condició d'un efecte que és no existent o existent no és possible. Un efecte no existent, de què és condició ? Quina utilitat té la condició d'un efecte existent ?

7.

Quan no es produeix una entitat que sigui existent o no existent, ni existent i no existent, com pot ser possible una causa que la produeixi ?

8.

Una entitat que existeix és descrita com a existent sense objecte. Quan una entitat existeix sense objecte, amb quin objectiu necessita llavors l'objecte ?

9.

Quan les entitats no sorgeixen el seu exhauriment no és vàlid. Quan s'han exhaurit, quina és la seva condició ? Per tant, la condició immediata no és possible.

10.

Atès que l'existència de les entitats buides de naturalesa pròpia no és evident, la posició: "Quan això és, allò sorgeix" no és possible.

11.

L'efecte no existeix en les condicions per separat o en conjunt. Per tant, com pot existir a partir de condicions allò que no es troba en aquestes ?

12.

Si, aquest efecte, sent no existent, sorgeix a partir de condicions; perquè no s'origina llavors a partir de no condicions ?

13.

L'efecte és produït a partir de condicions però les condicions no són produïdes amb naturalesa pròpia. Com pot existir aquest efecte produït a partir de les condicions que no són produïdes amb naturalesa pròpia ?

14.

Un efecte produït a partir de condicions o no condicions, per tant, no és possible. Perquè a partir de l'absència de l'efecte, on podrien existir les condicions o no condicions ?

Capítol 2

Examinació del Moviment i del no Moviment

1.

Allò que s'ha mogut prèviament no s'està movent. Allò que no s'ha mogut tampoc no s'està movent. No és possible un moviment apart d'allò que s'ha mogut i d'allò que no s'ha mogut.

2.

On existeix el moviment, existeix la moció. Atès que el moviment existeix en allò que s'està movent, i no en allò que s'ha mogut o en allò que no s'ha mogut, la moció existeix en allò que s'està movent.

3.

Com seria possible el moviment d'allò que s'està movent ? Atès que no existeix el no moviment en allò que s'està movent.

4.

D'aquell qui afirma el moviment d'allò que s'està movent, resulta que podria existir el moviment sense la moció. En canvi allò que s'està movent significa que s'està movent.

5.

Del moviment d'allò que s'està movent resulta un doble moviment: aquell mitjançant pel qual s'està movent i una altra vegada el moviment mateix.

6.

Si fossin possibles dos moviments, resultaria que existeixen dos mòbils. Però no és possible un moviment separat del mòbil.

7.

Si el moviment separat del mòbil no és possible, llavors quan no existeix el moviment, com podria existir el mòbil ?

8.

Així com el mòbil no es mou, el no mòbil tampoc no es mou. Apart del mòbil i del no mòbil, quina tercera entitat es mou ?

9.

Com serà possible l'opinió que el mòbil es mou ? Atès que un mòbil sense moviment, certament, no és possible.

10.

D'aquell qui afirma la opinió: "el mòbil es mou", resultaria que existeix el mòbil sense moviment. Però el mòbil es mou.

11.

Si el mòbil és mogué, resultaria que existeixen dos moviments: l'un en virtut del qual aquest s'anomena mòbil, i l'altre pel qual el mòbil existent es mou.

12.

El moviment no comença en allò que s'ha mogut, ni comença en allò que no s'ha mogut. Tampoc no comença en allò que s'està movent.

13.

Abans del començament del moviment no existeix el començament del moviment en allò que s'està movent ni en allò que s'ha mogut. Com pot existir el moviment en allò que no s'ha mogut ?

14.

Quan el començament del moviment no és pot concebre de cap manera, què és això que es diferencia com allò que s'ha mogut, allò que s'està movent, o allò que no s'ha mogut ?

15.

Així com el mòbil no és estacionari, el no mòbil tampoc no és estacionari. Apart del mòbil i del no mòbil, quina tercera entitat és estacionària ?

16.

Com pot ser possible "el mòbil és estacionari" quan no existeix el mòbil sense moviment ?

17.

Quelcom no es converteix en estacionari perquè s'està movent, o s'ha mogut, o no s'ha mogut. El moviment, el començament i l'acabament són tots comparables a la moció.

18.

La opinió que el moviment és idèntic al mòbil no és correcte. La opinió que el mòbil és diferent de la moció tampoc no és correcte.

19.

Si el moviment fos idèntic al mòbil, resultaria que l'agent i l'acció són idèntics.

20.

Si es concep que el mòbil és diferent de la moció, resultaria que existeix el moviment sense el mòbil i el mòbil sense moviment ?

21.

Aquest establiment no és evident ni mitjançant la identitat o mitjançant la diferència, com poden establir-se aquests dos després de tot ?

22.

La moció a partir de la qual es pot anomenar el mòbil no és la moció a partir de la qual és mou. Atès que no existeix abans que el moviment, què o qui és això que mou ?

23.

La moció a partir de la qual s'anomena el mòbil no produeix una moció diferent. No són possibles dos moviments perquè només existeix un mòbil.

24.

El mòbil existent no produeix el moviment de cap de les tres maneres. Tampoc el mòbil no existent no produeix el moviment de cap de les tres maneres.

25.

Una entitat, existent o no existent, no produeix el moviment de cap de les tres maneres. Per tant, no existeix ni el moviment, ni el mòbil, ni el recorregut.

Capítol 3

Examinació dels Sentits

1.

La visió, l'oïda, l'olfacte, el gust, el tacte i la ment són les sis facultats dels sentits. Les seves esferes són l'objecte de la visió, etc.

2.

La visió no es veu a si mateixa, la seva pròpia forma. Com pot allò què no es veu a si mateix, veure'n d'altres ?

3.

L'exemple del foc no és adequat per l'establiment de la visió. Aquest, juntament amb la visió, han estat refutats amb allò que s'està movent, allò que s'ha mogut i allò que no s'ha mogut.

4.

Quan no existeix alguna forma de la visió que no és vista, com pot ser possible la opinió que la visió veu ?

5.

La visió no veu, ni la no visió veu. S'hauria d'admetre que el vident s'ha explicat mitjançant la visió mateixa.

6.

El vident no existeix ni separat ni no separat de la visió. Quan no existeix el vident, com pot existir la visió o l'objecte de la visió ?

7.

Així com el sorgir del fill es diu que és dependent de la mare i el pare, també el sorgir de la consciència es diu que és dependent de l'ull i la forma material.

8.

Si els quatre factors, començant amb la consciència, no existeixen a partir de l'absència de la visió i de l'objecte de la visió, com podrà existir llavors l'aferrament, etc. ?

9.

S'ha explicat que l'oïda, l'olfacte, el gust, el tacte i la ment juntament amb l'oïdor, l'oïment, etc. s'han d'entendre de la mateixa manera que la visió.

Capítol 4

Examinació dels Agregats

1.

La forma material no es possible separada de la causa de la forma material. Tampoc la causa de la forma material no és possible separada de la forma material.

2.

Si la forma material existís separada de la causa de la forma, resultaria que la forma material existeix sense causa. Però, enlloc existeix un efecte sense causa.

3.

Si fos possible la causa de la forma material separada de la forma material, resultaria que existeix una causa sense efecte. Però, no existeix causa sense efecte.

4.

Quan existeix la forma material, la causa de la forma material no és possible. Quan no existeix la forma material, la causa de la forma material tampoc no és possible.

5.

Tanmateix, la forma material sense causa no és possible. Per tant, no s'hauria de concebre cap entitat a partir de la forma material.

6.

L'opinió que l'efecte és idèntic a la causa no és correcte. L'opinió que l'efecte no és idèntic a la causa tampoc no és correcte.

7.

El mètode per totes les entitats com les sensacions, consciències, percepcions i disposicions és el mateix que per la forma material.

8.

Quan l'anàlisi es produeix mitjançant la vacuïtat, si qualsevol realitza una refutació, tot allò que no és refutat per ell serà igual a allò que encara ha de provar.

9.

Quan una explicació es produeix mitjançant la vacuïtat, si qualsevol realitza una crítica, tot allò que no és criticat per ell serà igual a allò que encara ha de provar.

Capítol 5

Examinació dels Elements

1.

L'espai no és possible abans que la característica de l'espai. Si existís abans que les característiques de l'espai, resultaria que existeix sense característiques.

2.

Enlloc no és possible una entitat sense característiques. Quan una entitat sense característiques no existeix, d'on apareixen les característiques ?

3.

La característica no s'origina de quelcom sense característica ni de quelcom amb característica. Tampoc no s'origina de quelcom diferent a allò amb característica o sense característica.

4.

Quan no existeix la característica, allò caracteritzat no és possible. A partir de l'absència d'allò caracteritzat no s'origina la característica.

5.

Per tant, allò caracteritzat no és possible. La característica tampoc no és possible. No és possible una entitat separada d'allò caracteritzat i de la característica.

6.

Quan no existeix l'entitat, de qui serà la no entitat ? Apart de l'entitat i la no entitat, qui coneix l'existència i la no existència ?

7.

Per tant, no existeix cap entitat existent ni no existent, ni allò caracteritzat, ni la característica, ni l'espai, ni com l'espai els altres cinc elements.

8.

Aquells que tenen poca intel·ligència perceben l'existència i la no existència de les entitats, no perceben la felicitat pacificació dels objectes.

Capítol 6

Examinació del Desig i el Desitjós

1.

Si el desitjós, separat del desig, existís abans que el desig, llavors el desig existiria en dependència d'ell. El desig existiria quan existís el desitjós.

2.

Quan el desitjós no existeix, com pot existir el desig ? Tant si el desig existeix com si no existeix, el mètode ha de ser el mateix.

3.

La producció simultània del desig i del desitjós no és possible. En aquest cas el desig i el desitjós serien mútuament no contingents.

4.

No existeix coexistència en la identitat. Allò que s'associa no sorgeix juntament. En la diferència, com pot existir la coexistència ?

5.

Si la coexistència existís en la identitat, resultaria que existeix sense associació. Si la coexistència existís en la diferència, resultaria que existeix sense associació.

6.

Si existís la coexistència en la diferència, resultaria que el desig i el desitjós existeixen completament separats. Com a resultat d'això la coexistència també quedaria establerta.

7.

Si s'estableix la completa separació entre el desig i el desitjós, amb quin objectiu es concep la seva coexistència ?

8.

Pressuposes la coexistència assumint que la diferència no s'estableix. Pressuposes també la identitat amb l'objectiu d'establir la coexistència.

9.

Quan la identitat no s'estableix la coexistència no s'estableix. A quina entitat diferent atribueixes la coexistència ?

10.

Així, no és possible l'establiment del desig, amb el desitjós o sense el desitjós. De la mateixa manera, no existeix l'establiment de res ni simultàniament ni no simultàniament.

Capítol 7

Examinació d'Allò Condicionat

1.

Si el sorgir és condicionat, llavors les tres característiques li són pròpies. Si el sorgir és incondicionat, com poden existir les característiques d'allò incondicionat ?

2.

Quan les tres: sorgir, etc. són diferents, no són adequades per la funció com a característiques d'allò condicionat. Si existeixen combinades, com poden existir simultàniament ?

3.

Si existís una característica d'allò condicionat diferent del sorgir -la duració i la destrucció- hi hauria regressió infinita.

4.

El sorgir del sorgir és exclusivament el sorgir del sorgir primari. Novament el sorgir primari produeix el sorgir del sorgir.

5.

Si el sorgir del sorgir és el sorgir primari, com pot aquest, no sent produït mitjançant el primari, produir aquell ?

6.

Si produït mitjançant el primari, aquest produeix el primari, com pot el primari, no produït mitjançant aquest, produir aquest ?

7.

Aquest, mentre sorgeix, podria produir aquell com pressuposes si aquest, no sorgit encara, fos capaç de produir aquell.

8.

Així com una llum s'il·lumina a si mateixa com d'altres, també el sorgir produeix ambdós, a si mateix i d'altres.

9.

No existeix la foscor ni en la llum ni en qualsevol lloc on aquesta es troba. Què il·lumina la llum ? Atès que la il·luminació és la destrucció de la foscor.

10.

Com pot ser destruïda la foscor mitjançant la llum que està sorgint, quan la llum que està sorgint, realment, no està en contacte amb la foscor ?

11.

Si la foscor és destruïda mitjançant la llum sense estar en contacte amb aquesta, llavors la permanència d'aquesta destruiria la foscor existent a tots els móns.

12.

Si la llum il·luminés ambdós, a si mateixa i d'altres, llavors certament la foscor també s'enfosquiria a si mateixa com d'altres.

13.

Com pot aquest sorgir no sorgit produir-se a si mateix ? Si allò que ha sorgit és qui produeix, sent produït llavors, què és això que es produeix una altra vegada ?

14.

Ni allò que està sorgint, ni allò que ha sorgit, ni allò que no ha sorgit, sorgeix de cap manera. Això s'ha explicat mitjançant allò que s'està movent, allò que s'ha mogut i allò que no s'ha mogut.

15.

Quan allò que està sorgint no s'origina del sorgir, com es pot dir que allò que està sorgint depèn d'aquest sorgir ?

16.

Tot allò que existeix en dependència, és intrínsecament pau. Per tant, allò que està sorgint i el sorgir mateix són pau.

17.

Si una entitat no sorgida existís en algun lloc, llavors podria sorgir. Quan no existeix aquesta entitat, com pot sorgir ?

18.

Si el sorgir produeix allò que està sorgint, quin sorgir produiria novament aquest sorgir ?

19.

Si aquest sorgir en produís un altre, el sorgir existiria en una regressió infinita. Si allò que no ha sorgit sorgeix, llavors totes les entitats sorgeixen d'aquesta manera.

20.

Per tant, no és possible ni el sorgir d'allò existent ni d'allò no existent. Tampoc d'allò existent ni d'allò no existent, com s'ha explicat prèviament.

21.

El sorgir d'una entitat que s'està exhaurint no és possible. Tampoc no és possible una entitat que no s'està exhaurint.

22.

L'entitat que ha perdurat no perdura, l'entitat que no ha perdurat no perdura. L'entitat que està perdurant no perdura. Què és allò no sorgit que pugui perdurar ?

23.

La duració d'una entitat que s'està exhaurint no és possible. Tampoc no ho és possible d'una entitat que no s'està exhaurint.

24.

Quan totes les entitats tenen sempre la naturalesa de la decadència i de la mort, quines entitats sense decadència i mort perduren ?

25.

La duració d'una entitat, que està perdurant mitjançant si mateixa o mitjançant una altra, no és possible. Així com no ho és el sorgir del sorgir, ni a partir de si mateix ni a partir d'un altre.

26.

Allò que no s'ha exhaurit no s'exhaureix. Allò que s'ha exhaurit tampoc no s'exhaureix. Tampoc no s'exhaureix allò que s'està exhaurint. Què és allò no sorgit que pugui exhaurir-se ?

27.

L'exhauriment d'una entitat que ha perdurat no és possible. L'exhauriment d'una entitat que no ha perdurat tampoc no és possible.

28.

Una entitat no s'exhaureix a partir d'un estat idèntic propi. Tampoc una entitat no s'exhaureix a partir d'un estat diferent del seu estat propi.

29.

Quan el sorgir de totes les entitats no és possible, llavors l'exhauriment de totes les entitats tampoc no és possible.

30.

Per tant, l'exhauriment d'una entitat existent no és possible. Tampoc la existència ni la no existència no són possibles en la identitat.

31.

L'exhauriment d'una entitat no existent tampoc no és possible, així com la segona decapitació no és possible.

32.

No existeix l'exhauriment mitjançant el propi si mateix ni mitjançant una altra entitat, així com no existeix el sorgir del sorgir ni mitjançant el propi si mateix ni mitjançant un altre.

33.

A partir del no establiment del sorgir, la duració i l'exhauriment, no existeix allò condicionat.

34.

Com una il·lusió, un somni, una ciutat de gandharves, així el sorgir, la duració i l'exhauriment, ha estat explicat.

Capítol 8

Examinació de l'Agent i de l'Acció

1.

L'actor existent no realitza una acció existent. Tampoc l'actor no existent no realitza una acció existent.

2.

Una entitat existent no posseeix activitat. Per tant, existiria l'acció sense l'agent. Una entitat existent no posseeix activitat. Per tant, existiria l'agent sense l'acció.

3.

Si l'agent no existent realitzés una acció no existent, l'acció existiria sense causa i l'agent existiria sense causa.

4.

Quan la causa no existeix, l'efecte i la seva causa no són possibles. Quan aquests no existeixen, l'acció, l'agent i l'actuació no són possibles.

5.

A partir del no sorgir de l'activitat, etc, el bé i el mal no són possibles. Quan no existeixen el bé i el mal, el fruit sorgit d'ells tampoc no és possible.

6.

Quan el fruit no existeix, el camí cap al cel i l'alliberament no és possible. D'això resultaria que totes les activitats són ineficaces.

7.

L'agent existent o no existent no realitza una acció que és existent o no existent. L'existència i la no existència no són possibles alhora. Així, com poden existir conjuntament ?

8.

L'acció no existent no es realitza mitjançant l'agent existent. Ni l'acció existent es realitza per l'agent no existent. Si fos així resultarien tots els errors.

9.

L'agent existent no realitza una acció no existent o una existent i no existent, segons les mateixes raons explicades abans.

10.

L'agent no existent no realitza una acció existent o una existent i no existent, segons les mateixes raons explicades abans.

11.

L'agent existent i no existent no realitza ni una acció existent ni una acció no existent. Això s'hauria d'haver entès mitjançant les mateixes raons explicades abans.

12.

L'agent s'origina en dependència de l'acció i l'acció s'origina en dependència de l'agent. Nosaltres no percebim cap altra manera per establir-los.

13.

Mitjançant aquest mètode de refutació de l'agent i l'acció, s'hauria d'entendre l'aferrament. Totes les entitats restants s'haurien d'entendre mitjançant l'acció i l'agent.

Capítol 9

Examinació de l'Entitat Anterior

1.

Per aquells qui existeix la visió, l'oïda, etc., i les sensacions, etc, existeix prèviament aquell a qui pertanyen.

2.

Com és possible la visió, etc., d'una entitat que no existeix ? Per tant, resulta que prèviament a aquests existeix una entitat.

3.

Com es dona a conèixer una entitat que existeix prèviament a la visió, l'oïda, etc., i també a les sensacions, etc., ?

4.

Si aquesta existeix sense la visió, etc, indubtablement aquests també existiran sense aquella.

5.

Algú és reconegut mitjançant quelcom. Quelcom és reconegut mitjançant algú. Com pot existir algú sense quelcom i quelcom sense algú ?

6.

Ningú no és possible prèviament a tots: la visió, etc. Mitjançant les diferents funcions de la visió, etc., l'entitat apareix en diferents ocasions.

7.

Si no existeix algú prèviament a tots: la visió, etc., com pot existir una entitat anterior a cadascun: el de la visió, etc., ?

8.

Si aquell qui veu és alhora aquell qui escolta i aquell qui sent, llavors existiria prèviament a cadascun. Però això no és possible.

9.

Si aquell qui veu, aquell qui escolta i aquell qui sent són diferents, llavors quan existís aquell qui veu existiria també aquell qui escolta i existirien molts si mateixos.

10.

Aquest no és possible en els elements a partir dels quals s'originen la visió, l'oïda, etc. i les sensacions, etc.

11.

Si aquest , a qui pertanyen la visió, l'oïda, etc. i les sensacions, etc., no és possible, llavors aquests tampoc no existeixen.

12.

Allí on algú prèviament, simultàniament o posteriorment a la visió, etc., no és possible, les opinions de l'existència i de la no existència també s'acaben.

Capítol 10

Examinació del Foc i del Combustible

1.

Si el foc fos idèntic al combustible, existiria llavors la unitat de l'agent i de l'acció. Si el foc fos diferent del combustible, existiria llavors sense el combustible.

2.

La combustió sense causa cremaria eternament. Així, iniciar-la novament no tindria sentit. En aquest cas, existiria sense acció.

3.

La combustió sense causa, al no dependre d'una altra entitat i, per tant, cremar eternament, implica que no tingui sentit iniciar-la.

4.

Si s'assumeix que el combustible és allò que està cremant i, per tant, només existeix aquest, com pot cremar aquest combustible ?

5.

Si aquests són diferents no estaran en contacte i no cremaran. Així, allò que no crema no es pot exhaurir. Si no s'exhaureix, persistirà llavors amb la seva pròpia característica.

6.

Si el foc fos diferent del combustible podria connectar amb aquest, de la mateixa manera com la dona connecta amb l'home i l'home connecta amb la dona.

7.

El foc que és diferent del combustible podria connectar amb aquest únicament si el foc i el combustible existissin separats l'un de l'altre.

8.

Si el foc existís en dependència del combustible i el combustible existís en dependència del foc, quin dels dos s'estableix primer, el foc en dependència del combustible ?

9.

Si el foc existís en dependència del combustible, existiria l'establiment del foc establert. Quan això és d'aquesta manera, el combustible existirà sense foc ?

10.

Si això mitjançant el que una entitat depèn s'estableix a partir d'una entitat dependent d'aquesta, què s'estableix en dependència de què ?

11.

L'entitat que s'estableix mitjançant la dependència, com pot aquesta, si encara no s'ha establert, ésser dependent ? També, si s'ha establert com pot ésser dependent ? La dependència no és possible.

12.

El foc no existeix en dependència del combustible, el foc no existeix sense la dependència del foc. El combustible no existeix en dependència del foc, el combustible no existeix sense la dependència del foc.

13.

El foc no s'origina de quelcom diferent ni el foc existeix en el combustible mateix. D'aquesta manera, el foc i la resta s'expliquen igualment com allò que s'està movent, allò que s'ha mogut i allò que no s'ha mogut.

14.

Per tant, el combustible no és el foc. Apart del combustible no existeix el foc. El foc no posseeix combustible. El combustible no està en el foc, ni el foc està en aquell.

15.

Mitjançant els exemples del foc i el combustible, juntament amb els exemples de la olla, la roba, etc., sense excepció, s'ha explicat l'origen del si mateix i l'aferrament.

16.

Aquells qui afirmen que el si mateix és igual o diferent de les entitats no els considero experts en el coneixement del missatge.

Capítol 11

Examinació del Límit Anterior i del Límit Posterior

1.

El gran savi ha establert que el límit anterior no és conegut. El cicle de la vida no posseeix inici ni final. Així, no existeix ni l'inici ni el final.

2.

Com pot existir el mig d'allò que no posseeix ni inici ni final ? Per tant, aquesta distinció: el límit anterior, el límit posterior o ambdós junts, no és possible.

3.

Si el naixement existís prèviament a la decadència i la mort, resultaria que el naixement existiria sense la decadència i la mort, i s'originaria la immortalitat.

4.

Si el naixement existís posteriorment i la decadència i la mort prèviament, els últims existeixen llavors sense causa. Com pot ser possible la decadència i la mort d'allò que no ha nascut ?

5.

El naixement no és possible simultàniament amb la decadència i la mort. En aquest cas, allò que està naixent també moriria i ambdós no tindrien causa.

6.

Quan el límit anterior, el límit posterior i la simultaneïtat no són possibles, perquè afirmar el naixement, la decadència i la mort ?

7.

L'efecte i la causa, allò caracteritzat i la característica, juntament amb la sensació i aquell qui sent o qualsevol dels altres fruits que existeixen...

8.

El límit anterior d'aquests no és possible. El límit anterior de tot el cicle de la vida ,així com el de totes les entitats, no és possible.

Capítol 12.

Examinació del Sofriment

1.

Alguns assumeixen que el sofriment s'origina a partir de si mateix, a partir d'un altre, a partir d'ambdós o sense causa. Aquest origen no és possible.

2.

Si s'originés a partir del si mateix, llavors no existiria en dependència. Però aquests agregats s'originen en dependència d'aquells agregats.

3.

Si aquests fossin diferents d'aquells o si aquells fossin diferents d'aquests, el sofriment s'originaria llavors a partir d'un altre, aquests serien originats a partir d'aquells.

4.

Si el sofriment s'origina mitjançant la mateixa persona, llavors aquesta persona existeix sense sofriment. Qui és aquell mitjançant el qual s'origina el sofriment ?

5.

Si el sofriment s'originés mitjançant una altra persona i es transmetés a una altra, el sofriment s'originaria mitjançant el primer. Com pot existir aquest darrer sense el sofriment ?

6.

Si el sofriment s'originés mitjançant una altra persona, qui és aquesta altra persona, sense sofriment, que l'origina i el transmet a un altre ?

7.

A partir de no establir-se l'origen a partir del si mateix, com pot existir el sofriment originat mitjançant un altre ? Tanmateix si un altre fos l'origen d'aquest sofriment, en relació a aquest seria originat mitjançant el si mateix.

8.

El sofriment no s'origina mitjançant si mateix, tampoc un no s'origina mitjançant si mateix. Si un altre no s'origina a si mateix, com pot ésser originat el sofriment mitjançant un altre ?

9.

Si el sofriment s'originés mitjançant ambdós, s'originaria mitjançant cadascun. Com pot ser possible el sofriment, no originat mitjançant si mateix ni mitjançant un altre, sense causa ?

10.

El sofriment a partir de les quatre maneres no és possible. Tampoc no són possibles les entitats a partir de les quatre maneres.

Capítol 13

Examinació de les Composicions Mentals

1.

El Benaurat ha dit que allò que és de naturalesa il·lusòria és fals. Totes les composicions mentals són de naturalesa il·lusòria. Per tant, són falses.

2.

Si allò que és de naturalesa il·lusòria és fals, què és allò fals ? El Benaurat ha dit que la il·luminació de la vacuïtat.

3.

A partir de la percepció del canvi, existeix l'absència de naturalesa pròpia de les entitats. *A partir de la vacuïtat de les entitats, no existeix res sense naturalesa pròpia.*

4.

Si la naturalesa pròpia no existeix, de qui podria ser el canvi ? Si la naturalesa pròpia existeix, de qui podria ser el canvi ?

5.

El canvi d'una entitat pròpia o d'una entitat diferent no és possible. Perquè el jove no envelleix i perquè el vell tampoc no envelleix.

6.

Si existís el canvi d'una entitat pròpia, llavors la llet seria mantega. La mantega s'originaria a partir d'una entitat diferent de la llet.

7.

Si existís una entitat no buida, existiria llavors quelcom anomenat buit. No obstant, no existeix res que sigui no buit. Com podria existir quelcom buit ?

8.

Els victoriosos han dit que la vacuïtat és l'abandonament de totes les opinions. Aquells qui tenen la vacuïtat com una opinió són incorregibles.

Capítol 14

Examinació de la Unió

1.

Allò que s'ha vist, la visió, el vident no connecten l'un amb l'altre ja sigui a parells o tots junts.

2.

Tanmateix, el desig, el desitjós i l'objecte del desig s'haurien de veure de la mateixa manera. La resta de les contaminacions i la resta de les esferes del sentits s'haurien de veure d'aquesta triple manera.

3.

Com a entitats diferents s'uneixen mútuament, però en allò que s'ha vist, etc. no existeix la diferència. Per tant, no poden unir-se.

4.

No només la diferència en relació als objectes de la visió, etc. no és possible; tampoc no és possible la diferència si una entitat existeix unida amb una altra.

5.

Les entitats diferents depenen de les entitats diferents. Les entitats diferents no existeixen sense entitats diferents. Quan quelcom depèn de quelcom, una entitat diferent no és possible.

6.

Si una entitat fos diferent d'una altra perquè s'origina d'una entitat diferent, llavors existiria, en canvi, sense aquesta altra entitat. Aquesta altra entitat no existeix sense l'altra i, per tant, no existeix.

7.

La diferencia no és possible en relació a una entitat diferent. Tampoc no és possible en una entitat diferent. Quan la diferència no és possible, no existeix ni diferencia ni identitat.

8.

La unió d'entitats idèntiques o d'entitats diferents no és possible. Tampoc no és possible la unió, allò que s'ha unit i allò que s'està unint.

Capítol 15

Examinació de la Naturalesa Pròpia

1.

El sorgir de la naturalesa pròpia mitjançant causes i condicions no és possible. Si la naturalesa pròpia s'originés mitjançant causes i condicions, llavors seria produïda.

2.

Com pot ser possible una naturalesa pròpia que és produïda una altra vegada ? La naturalesa pròpia no és produïda ni dependent de cap altra.

3.

A partir de l'absència de la naturalesa pròpia, com pot existir la naturalesa diferent ? La naturalesa pròpia de la naturalesa diferent s'anomena naturalesa diferent.

4.

Sense naturalesa pròpia i naturalesa diferent, com pot existir una entitat ? L'entitat s'estableix només quan existeix la naturalesa pròpia o la naturalesa diferent.

5.

Quan l'entitat no s'estableix, la no entitat tampoc no s'estableix. Les persones anomenen no entitat a allò que canvia d'entitat.

6.

Aquells qui perceben la naturalesa pròpia i la naturalesa diferent, l'entitat i la no entitat, no perceben la veritat de l'ensenyança de Buddha.

7.

En el sermó de Katyāyāna, el victoriós, mitjançant el coneixement de l'entitat i la no entitat, ha refutat ambdós: “existeix” i “no existeix”.

8.

Si l'existència fos possible en termes de naturalesa pròpia, llavors no seria possible la seva no existència. El canvi de naturalesa no seria possible.

9.

Quan la naturalesa no existeix, de qui és el canvi ?

10.

“Existeix” és aferrar-se a la permanència. “No existeix” és aferrar-se a l’aniquilació. Per tant, la persona sàvia no hauria de basar-se ni en l’existència ni en la no existència.

11.

“Allò que existeix mitjançant naturalesa pròpia no és no existent” implica l’eternalisme. “Ara no existeix però abans existia” implica l’aniquilació.

Capítol 16

Examinació dels Lligams i de l'Alliberament

1.

Si les composicions mentals transmigren, no transmigren com a entitats permanents. Tampóc no transmigren com a entitats no permanents. Això s'aplica també als éssers.

2.

Si una persona transmigra, llavors sent buscada de les cinc maneres en els agregats, les esferes i els elements, no existeix. Qui transmigrarà llavors ?

3.

Si algú transmigrés d'aferrament a aferrament, llavors no existiria. Si no és existent ni aferrat, qui és ? On transmigrarà ?

4.

L'exhauriment de les composicions mentals no és possible d'aquesta manera. L'exhauriment dels éssers tampoc no és possible d'aquesta manera.

5.

Les composicions mentals que tenen la naturalesa de sorgir i exhaurir-se no existeixen ni lligades ni alliberades. Per això, un ésser no existeix ni lligat ni alliberat.

6.

Si l'aferrament és el lligam, llavors l'aferrat no existeix lligat. Tampoc el no aferrat no existeix lligat. Quin estat posseeix l'aferrat ?

7.

Si el lligam existís prèviament a allò que ha de ser lligat, podria existir el lligat, però aquest no existeix. La resta s'ha explicat mitjançant allò que s'està movent, allò que s'ha mogut i allò que no s'ha mogut.

8.

El lligat no existeix alliberat, ni el no lligat existeix alliberat. Si el lligat existís alliberat, llavors el lligam i l'alliberament existirien simultàniament.

9.

“ Sense el lligam seré lliure i assoliré l'Alliberament.” Aquells qui comprenen el lligam d'aquesta manera posseeixen un gran lligam.

10.

Quan no existeix la comprensió de l'alliberament ni de l'eliminació del cicle de la vida, què és allò concebut com el cicle de la vida o com alliberament ?

Capítol 17

Examinació del Fruit de l'Acció

1.

El control propi en beneficia d'altres. Aquest és el camí compassiu i constitueix la llavor que produeix el fruit aquí i en properes vides.

2.

El Savi Suprem ha dit que l'acció és la intenció i la intencionalitat. S'han explicat moltes varietats diferents de l'acció de diferents maneres.

3.

Allò que s'anomena intenció és una acció mental. La intencionalitat abasteix la corporalitat i el verb.

4.

Les paraules, les accions i totes les formes d'acció de no abandonament i d'abandonament així com...

5.

Les accions virtuoses i no virtuoses derivades de la satisfacció, i la intenció, aquestes són les set entitats que produeixen acció.

6.

Si l'acció perdura fins el moment de produir-se, llavors tindrà permanència. Si s'exhaureix, sent exhaurida, com pot produir un fruit ?

7.

La continuïtat que és el brot s'origina a partir de la llavor, i a partir d'aquesta el fruit. Aquest no s'origina sense la llavor.

8.

Atès que la continuïtat s'origina a partir d'una llavor i el fruit s'origina a partir de la continuïtat, la llavor precedeix al fruit, per tant, no existeix ni aniquilació ni permanència.

9.

Per tant, la continuïtat de les composicions mentals s'origina a partir del pensament i a partir d'aquest, el fruit. Sense el pensament, aquesta no s'origina.

10.

Atès que la continuïtat s'origina a partir del pensament i el fruit s'origina a partir de la continuïtat, l'acció precedeix al fruit, per tant, no existeix ni aniquilació ni permanència.

11.

Els déu camins purs de l'acció són els mitjans per la realització de l'Alliberament. Les cinc cordes del plaer sensual són el fruit de l'Alliberament aquí i en properes vides.

12.

Si aquesta anàlisi existís, hi podrien haver molts i grans errors. Per tant, aquesta anàlisi no és vàlida aquí.

13.

Exposaré allò que és vàlid aquí, que ha estat lloat pels Buddhes, els Conqueridors solitaris i els Deixebles.

14.

L'acció és com un deute, com un pagaré incancel·lable. És quàdruple en quan als seus dominis i indeterminada en quan a la seva naturalesa.

15.

No es pot abandonar a aquesta mitjançant l'abandonament. S'abandona mitjançant la meditació. Per tant, mitjançant allò indestructible s'origina el fruit de l'acció.

16.

Si es pogués abandonar aquesta mitjançant l'abandonament o mitjançant la transformació de l'acció, llavors resultarien errors com la destrucció de les accions, etc.

17.

De totes aquestes accions, semblants o diferents, que pertanyen a un domini, només una s'origina en el moment del naixement.

18.

Allò s'origina en el món present, corresponent a totes les accions amb naturalesa dual, perdura mentre aquestes es produeixen.

19.

Allò s'exhaureix mitjançant l'extinció o la mort del fruit. Aquí s'ha assenyalat una distinció entre allò amb corrupcions i allò sense corrupcions.

20.

La vacuïtat no és l'aniquilació; tampoc la continuïtat de la vida no és permanent; la indestructibilitat de l'acció és ensenyada per Buddha.

21.

L'acció no s'origina perquè existeix sense naturalesa pròpia. Atès que no s'origina, no s'exhaureix.

22.

Si l'acció existís amb naturalesa pròpia, certament podria ser permanent, i l'acció seria no produïda atès que allò que és permanent no és produït.

23.

Si l'acció existís no produïda, llavors podria existir la por a trobar-se amb allò no produït. D'això resultaria l'error de no preservar la vida noble.

24.

Indubtablement totes les convencions del món serien contradites. La distinció entre l'actuació meritòria i la demeritòria no seria possible.

25.

Si l'acció perdurés, perquè existeix amb naturalesa pròpia, llavors la producció, ja produïda, seria produïda novament.

26.

L'acció existeix amb la naturalesa de la corrupció i aquestes corrupcions no existeixen realment. Si les corrupcions no existeixen realment, com pot existir realment l'acció ?

27.

L'acció i les corrupcions són considerades com les condicions dels cossos. Si aquestes accions i corrupcions són buides, què es pot dir dels cossos ?

28.

L'entitat que envoltada per la ignorància i consumida pel desig experimenta, no és ni idèntica ni diferent de l'agent.

29.

Atès que l'acció no existeix originada a partir de condicions ni perdura a partir de no condicions, resulta que l'agent no existeix.

30.

Si l'acció i l'agent no existeixen, com podria existir el fruit originat de l'acció ? Quan no existeix el fruit, on existeix aquell qui experimenta ?

31.

Així com un mestre, mitjançant el seu poder màgic, podria crear una entitat, i aquesta entitat creada en podria crear una altra...

32.

Igualment, l'agent és com la creació i l'acció és com la seva creació. Aquesta és com la creació creada per allò creat.

33.

Les corrupcions, les accions i els cossos, els agents i els fruits són similars a una ciutat de Gandharves i comparables a un miratge o a un somni.

Capítol 18

Examinació del Si mateix i de les Entitats

1.

Si el si mateix fos idèntic als agregats, participaria del sorgir i de l'exhaurir. Si fos diferent dels agregats, resultaria que no posseeix les característiques dels agregats.

2.

Quan no existeix el si mateix, com pot existir quelcom pertanyent al si mateix ? A partir de la pacificació de les formes del si mateix i d'allò que pertany al si mateix, un s'absté de les opinions "Jo" i "meu."

3.

Aquell, el que s'absté de les opinions "Jo" i "meu", tampoc no és possible. Aquell qui percep sense el "Jo" i sense el "meu", tampoc no percep.

4.

Quan les opinions "Jo" i "meu"- internes o externes- s'han exhaurit, llavors l'aferrament s'exhaureix. A partir de l'exhauriment d'això s'exhaureix el naixement.

5.

L'alliberament existeix a partir de l'exhauriment de l'acció i les corrupcions. L'acció i les corrupcions s'originen a partir de les composicions mentals. Aquestes s'originen a partir de la projecció mental. Aquesta projecció mental s'exhaureix en la vacuïtat.

6.

Els Budes han comprés la concepció del si mateix i han ensenyat l'absència del si mateix. També han ensenyat que no existeix quelcom com a si mateix ni com a no si mateix.

7.

Quan el domini de la ment s'ha exhaurit, allò que pot ser anomenat també s'ha exhaurit. La naturalesa de les entitats és, com l'Alliberament, no sorgida i no exhaurida.

8.

Tot és real o no és real, o és real i no real, o no és ni real ni no real., aquesta és l'ensenyança de Buda.

9.

No dependent d'un altre, pacífica, no produïda mitjançant la projecció mental, sense distincions, sense diferències; aquestes són les característiques de la realitat.

10.

Allò que s'origina en dependència de quelcom no és ni idèntic ni diferent a aquest. Per tant, no és ni aniquilat ni tampoc permanent.

11.

Allò que és sense identitat, sense diferència, sense aniquilació, sense permanència, és la immortal ensenyança dels Budes, els senyors del món.

12.

Quan no sorgeixen els completament il·luminats i s'exhaureixen els deixebles, el coneixement dels Il·luminats s'origina sense mediació.

Capítol 19

Examinació del Temps

1.

Si el present i el futur existeixen en dependència del passat, llavors el present i el futur existirien en el passat.

2.

Altrament, si el present i el futur no existeixen allà, com el present i el futur poden ser dependents d'aquell ?

3.

D'altra banda, si no existeixen en dependència del passat, no es poden establir. Per tant, no és possible ni el present ni el futur.

4.

Mitjançant el mateix mètode, els dos restants períodes, allò superior, allò inferior, el mig, etc., la unitat, etc., haurien de ser compresos.

5.

El temps no estacionari no es percep. El temps estacionari no és possible. Si el temps no percebut és pogués percebre, com pot ser comprès ?

6.

Si el temps existeix en dependència d'una entitat, com pot existir el temps sense l'entitat ? Si no existeix cap entitat, com pot existir el temps ?

Capítol 20

Examinació de la Combinació.

1.

Si l'efecte s'origina a partir de la combinació de les causes i les condicions, i l'efecte existeix en la combinació, com s'origina aquest a partir de la combinació ?

2.

Si l'efecte s'originés a partir de la combinació de les causes i les condicions i l'efecte no existeix en la combinació, com s'origina a partir de la combinació ?

3.

Si l'efecte existís en la combinació de les causes i les condicions, no s'hauria d'observar aquest en la combinació ? En canvi, no s'observa en la combinació.

4.

Si l'efecte no existís en la combinació de les causes i les condicions, llavors les causes i les condicions serien comparables a les no causes i les no condicions.

5.

Si la causa s'exhaureix havent produït la causalitat del efecte, llavors existirien dues formes de la causa: la que s'ha exhaurit i la que s'ha produït.

6.

Si la causa s'exhaureix no havent produït la causalitat del efecte, llavors l'efecte, que s'ha originat quan la causa s'ha exhaurit, existiria sense la causa.

7.

Si l'efecte es produís juntament amb la combinació, llavors resultaria que allò que produeix i allò que és produït són el mateix.

8.

Si l'efecte es produeix prèviament a la combinació, l'efecte, sense les causes i les condicions, existiria sense causa.

9.

Si quan la causa s'ha exhaurit l'efecte fos la transformació de la causa, llavors resultaria que existeix una nova producció de la causa anteriorment produïda.

10.

Com pot una causa que s'ha exhaurit i dissolt produir un efecte ja produït ?
Com pot una causa que perdura amb el seu efecte produir aquest ?

11.

D'altra banda, si la causa està separada de l'efecte, com pot produir l'efecte ? La causa no produeix un efecte ni perceptible ni no perceptible.

12.

La combinació d'un efecte passat amb una causa passada, futura o present, o no és possible.

13.

La combinació d'un efecte present amb una causa futura, passada o present no és possible.

14.

La combinació d'un efecte futur amb una causa present, futura o passada no és possible.

15.

Quan la combinació no existeix, com pot la causa produir l'efecte ? Quan la combinació existeix, com pot la causa produir l'efecte ?

16.

Si la causa està buida d'efecte, com pot produir l'efecte ? Si la causa no està buida d'efecte, com pot produir l'efecte ?

17.

L'efecte no buit no sorgeix, l'efecte no buit no s'exhaureix. Aquest no buit serà sense sorgir i sense exhaurir.

18.

Com pot sorgir allò buit i com pot exhaurir-se allò buit ? Quelcom buit serà també sense exhaurir i sense sorgir.

19.

La identitat entre la causa i l'efecte no és possible. La diferència entre la causa i l'efecte no és possible.

20.

Si existís la identitat entre la causa i l'efecte, llavors existiria la unitat entre allò que produeix i allò que és produït. Si existís la diferència entre la causa i l'efecte, llavors la causa seria el mateix que una no causa.

21.

Si l'efecte existeix amb naturalesa pròpia, quina causa el produirà ? Si l'efecte no existeix amb naturalesa pròpia, quina causa el produirà ?

22.

D'altra banda, la causalitat de quelcom que no s'està originant, no és possible. Si la causalitat no és possible, de qui serà l'efecte ?

23.

Si la combinació de les causes i les condicions existeix no s'origina mitjançant si mateixa, com pot originar un efecte ?

24.

L'efecte no és produït mitjançant la combinació, tampoc no és produït sense la combinació. Si no existeix l'efecte, com pot existir la combinació de les condicions ?

Capítol 21

Examinació de la Generació i de la Destrucció.

1.

La destrucció no existeix ni sense la generació ni amb la generació. La generació no existeix ni sense la destrucció ni amb la destrucció.

2.

Com pot existir la destrucció sense la generació, la mort sense el naixement ? No existeix la destrucció sense la generació.

3.

Com pot existir la destrucció amb la generació ? La simultànieta del naixement i de la mort no és possible.

4.

Com pot existir la generació sense la destrucció ? Mai no és possible la no permanència de les entitats.

5.

Com pot existir la generació amb la destrucció ? La simultànieta del naixement i la mort no és possible.

6.

La generació de les entitats, conjuntament o separadament, no és possible. Com poden ser establertes ?

7.

La generació d'allò que està exhaurit no existeix, tampoc no existeix la generació d'allò que no està exhaurit. La destrucció d'allò que està exhaurit no existeix, tampoc no existeix la destrucció d'allò que no està exhaurit.

8.

No és possible la generació ni la destrucció sense l'entitat. No és possible l'entitat sense la generació i la destrucció.

9.

La generació o la destrucció d'allò buit no és possible. Tampoc no és possible la generació o la destrucció d'allò no buit.

10.

No és possible sostenir que la generació i la destrucció són idèntics. No és possible sostenir que la generació i la destrucció són diferents.

11.

Si la generació i la destrucció fossin percebudes per tu, la generació i la destrucció serien percebudes a partir de la confusió.

12.

Una entitat no s'origina a partir d'una entitat, tampoc una entitat no s'origina a partir d'una no entitat. Una no entitat no s'origina a partir d'una no entitat, tampoc una no entitat no s'origina a partir d'una entitat.

13.

Una entitat no s'origina a partir de si mateixa, o a partir d'una altra, o a partir de si mateixa i d'una altra. Com pot originar-se ?

14.

D'aquell qui sosté l'existència de l'entitat, resulta la opinió de la permanència i l'aniquilació. Aquesta entitat hauria de ser o permanent o no permanent.

15.

D'aquell qui sosté l'existència de l'entitat, resulta la no opinió de l'aniquilació i la permanència, sinó l'esdevenir que és la continuïtat del sorgir i exhaurir de causes i efectes.

16.

L'esdevenir és la continuïtat del sorgir i exhaurir de causes i efectes, llavors a partir del no sorgir d'allò que està destruït resultaria la no existència de la causa.

17.

La no existència d'allò que existeix amb naturalesa pròpia no és possible. En el temps de l'alliberament, a partir de la pacificació de la continuïtat de l'esdevenir no existeix l'aniquilació.

18.

Quan l'últim s'ha exhaurit no és possible l'esdevenir del primer. Quan l'últim no s'ha exhaurit no és possible l'esdevenir del primer.

19.

Si el primer naixés quan l'últim s'està exhauint, llavors el que s'exhaureix seria un i el que sorgeix seria un altre.

20.

Allò que s'està exhauint i també s'està originant no és possible. En aquest cas, tot allò que mor amb els agregats també està naixent alhora.

21.

Així com la continuïtat de l'esdevenir no és possible en els tres temps, com pot ser possible la continuïtat de l'esdevenir que no existeix en els tres temps ?

Capítol 22

Examinació del Tathāgata

1.

El Tathāgata no és ni idèntic als agregats ni diferent dels agregats. Els agregats no estan en ell, tampoc ell està en els agregats. El Tathāgata no posseeix els agregats. Què és el Tathāgata ?

2.

Si el Buda existeix en dependència dels agregats, no existeix amb naturalesa pròpia. Aquell qui no existeix amb naturalesa pròpia, com pot existir a partir d'un altre ?

3.

Aquell qui existeix en dependència de la naturalesa d'un altre és possible sense si mateix. Com pot ser un Tathāgata qui no existeix amb naturalesa pròpia ?

4.

Si no existeix la naturalesa pròpia, com pot existir la naturalesa d'un altre ? Sense naturalesa pròpia i naturalesa d'un altre, què és el Tathāgata ?

5.

Si existís algun Tathāgata independentment dels agregats, llavors ara existiria en dependència d'ells, per tant seria dependent.

6.

No existeix cap Tathāgata independentment dels agregats. Com pot existir en dependència aquell qui no existeix independentment ?

7.

No existeix quelcom no dependent, tampoc no existeix quelcom dependent. Sense res independent, com pot existir el Tathāgata ?

8.

Aquell qui buscat de les quatre maneres no existeix ni amb identitat ni amb diferència és el Tathāgata. Com pot ser explicat mitjançant l'aferrament ?

9.

L'aferrament no existeix amb naturalesa pròpia. Com pot ser possible allò que no existeix amb naturalesa pròpia a partir de la naturalesa d'un altre ?

10.

Així, l'aferrament i l'aferrat són buits. Com pot ser explicat un Tathāgata buit mitjançant quelcom buit ?

11.

“Buit”, “no buit”, “ambdós” o “cap dels dos” no s’hauria d’afirmar. Només s'utilitza nominalment.

12.

Com pot existir el tetralema: permanència, no permanència, etc., a la pau ?
Com pot existir el tetralema: finit, infinit, etc., en la pau ?

13.

Aquell qui, aferrat, s'aferra a la opinió que el Tathāgata existeix o no existeix, podria concebre opinions sobre aquell que s'ha alliberat.

14.

Quan ell es buit de naturalesa pròpia, no és possible pensar que el Buda existeix o no existeix després de l'exhauriment.

15.

Aquells qui projecten sense parar en relació al Buda - qui ha anat més enllà de les projeccions -, perjudicats per les projeccions no perceben el Tathāgata.

16.

Allò que és la naturalesa pròpia del Tathāgata és també la naturalesa pròpia del món. El Tathāgata és buit de naturalesa pròpia. Aquest món també és buit de naturalesa pròpia.

Capítol 23.

Examinació de les Confusions

1.

S'ha dit que el desig, l'odi i la confusió s'originen de la ment. S'originen en dependència de la confusió entre allò agradable i allò desagradable.

2.

Allò que s'origina en dependència de la confusió entre allò desagradable i allò desagradable no és possible amb naturalesa pròpia. Per tant, les corrupcions no existeixen realment.

3.

L'existència o la no existència del si mateix no s'estableix de cap manera. Sense això, com es pot establir l'existència o la no existència de les corrupcions ?

4.

Aquestes corrupcions, en canvi, pertanyen a algú. Però aquest algú no s'ha demostrat. Sense algú les corrupcions no són de ningú.

5.

Les corrupcions són com la opinió sobre el propi si mateix; No es troben en el corrupte de cap de les cinc maneres. El corrupte és com la opinió sobre la pròpia identitat, tampoc es troba en les corrupcions de cap de les cinc maneres.

6.

Les corrupcions entre allò agradable i allò desagradable no són possibles amb naturalesa pròpia. En dependència de quines confusions entre allò agradable i allò desagradable existeixen aquestes corrupcions ?

7.

La forma material, el so, el gust, el tacte, la olor i les idees són concebuts com el fonament del desig, l'odi i la confusió.

8.

La forma material, el so, el gust, el tacte, la olor i les idees són comparables a una ciutat de gandharves i són com un somni o un miratge.

9.

Com pot existir allò agradable i allò desagradable en aquells que són com una persona fabricada per la il·lusió i són similars a un reflex ?

10.

Diem que allò desagradable existeix en dependència d'allò agradable i que allò agradable existeix en dependència d'allò. Per tant, allò agradable no és possible.

11.

Diem que allò agradable existeix en dependència d'allò desagradable i que allò desagradable existeix en dependència d'allò. Per tant, allò desagradable no és possible.

12.

Quan allò agradable no és possible, com pot existir el desig ? Quan allò desagradable no existeix, com pot existir l'odi ?

13.

Si existeix aferrament a la opinió: "Allò que és no permanent és permanent", llavors existeix confusió. Allò no permanent no és possible en la vacuitat. Com pot existir l'aferrament o la confusió ?

14.

Si existeix aferrament a la opinió: "Allò que és no permanent és no permanent" existeix confusió. Perquè no existeix confusió en l'aferrament a la opinió "Allò que és buit és no permanent" ?

15.

L'origen de l'aferrament, l'aferrament, l'aferrat i tot allò que és objecte d'aferrament, tots són pau. Per tant, l'aferrament no existeix.

16.

Quan l'aferrament -correcte o incorrecte- no és possible, de qui serà la confusió ? De qui serà la no confusió ?

17.

Les confusions no s'originen de qui s'ha confós. Les confusions no s'originen de qui no s'ha confós ?

18.

Les confusions no s'originen de qui s'està confonent, de qui s'originen les confusions ? Examina-ho en tu mateix.

19.

Com pot existir una confusió no originada ? Quan les perversions no s'originen, com es pot estar confós ?

20.

L'entitat no s'origina a partir de si mateixa ni s'origina a partir d'una altra. Ni a partir de si mateix ni d'una altra, com pot existir el confós ?

21.

Si existissin el si mateix, la puresa, la permanència i la felicitat, llavors el si mateix, la puresa, la permanència i la felicitat no serien confusions.

22.

Si no existeixen el si mateix, la puresa, la permanència i la felicitat, llavors l'absència de si mateix, la impuresa, la no permanència i el sofriment tampoc no existeixen.

23.

Per tant, la ignorància s'exhaureix a partir de l'exhauriment de les confusions. Quan la ignorància s'ha exhaurit les composicions s'exhaureixen.

24.

Si alguna de les confusions d'algú existís amb naturalesa pròpia, com podria ser aniquilada ? Qui aniquilaria la naturalesa pròpia ?

25.

Si alguna de les confusions d'algú no existís amb naturalesa pròpia, qui aniquilaria una no entitat ?

Capítol 24.

Examinació de les Nobles Veritats

1.

Si tot és buit, llavors no existeix ni el sorgir ni l'exhaurir. Per a tu resulta que les quatre nobles veritats no existeixen.

2.

A partir de l'absència de les quatre nobles veritats, la comprensió, l'abandonament, la meditació i la realització no existeixen.

3.

A partir d'aquesta l'absència, les quatre nobles veritats no serien possibles. A partir de l'absència dels fruits, no existeixen aquells qui han assolit els fruits ni aquells qui han trobat el camí.

4.

Si les vuit formes individuals no existeixen, no existirà la comunitat espiritual. Si les quatre nobles veritats no existeixen, no existeix el vertader Dharma.

5.

Si no existeix el Dharma ni la comunitat espiritual, com pot existir el Buda ? Si comprens així la vacuïtat, contradiu les tres joies,...

6.

...la realitat dels fruits, el mal i el be, i totes les convencions del món seran contradictoris.

7.

Nosaltres diem que no comprens el propòsit de la vacuïtat, ni la vacuïtat, ni el sentit de la vacuïtat. Conseqüentment, tu et perjudiques.

8.

L'ensenyança del Dharma mitjançant els Budes es basa en les dues veritats: la veritat convencional i la veritat última.

9.

Aquells qui no comprenen la distinció entre aquestes dues veritats no comprenen la profunda veritat de l'ensenyança del Buda.

10.

Sense fonamentar-se en la veritat convencional el significat de la última no s'ensenya. Sense la comprensió del significat de la última l'alliberament no s'obté.

11.

La percepció incorrecte de la vacuïtat destrueix la persona de poca intel·ligència. És com una serp agafada incorrectament o un coneixement incorrectament exercit.

12.

Així, la ment del savi dubtà alhora de mostrar l'ensenyança havent entès la dificultat de la comprensió de l'ensenyança per les persones de poca intel·ligència.

13.

Has realitzat una interpretació de la vacuïtat els errors de la qual no ens pertanyen. Això no és possible en la vacuïtat.

14.

Per aquell qui te sentit la vacuïtat, tot te sentit. Per aquell qui no te sentit la vacuïtat, res no te sentit.

15.

Ens atribueixes els teus propis errors com aquell qui muntat en el seu cavall oblida el cavall.

16.

Si percep l'existència de les entitats amb naturalesa pròpia, percep aquestes entitats sense les causes i les condicions.

17.

Contradiu l'efecte i la causa, l'agent i l'acció, l'activitat, el sorgir, l'exhaurir i el fruit.

18.

Comprenem que allò que sorgeix en dependència, això és la vacuïtat. Això és una convenció dependent. Això mateix és el camí del mig.

19.

Una entitat que no sorgeix en dependència no és possible. Per tant, una entitat que sigui no buida no és possible.

20.

Si tot això és no buit, no existeix el sorgir ni l'exhaurir. Llavors les quatre nobles veritats esdevenen no existents.

21.

Com pot existir el sofriment si no ha sorgit en dependència ? S'ha dit que el sofriment és no permanent. Per tant, no existeix amb naturalesa pròpia.

22.

Com pot sorgir novament quelcom originat amb naturalesa pròpia ? Per tant, si algú contradiu la vacuïtat no existeix el sorgir.

23.

L'exhauriment del sofriment que existeix amb naturalesa pròpia no és possible. Contradiu l'exhauriment amb la opinió de la naturalesa pròpia.

24.

Quan existeix la naturalesa pròpia, la realització del camí no és possible. Si el camí es realitza, no pot existir la naturalesa pròpia.

25.

Quan el sofriment, sorgit o exhaurit, no és possible, mitjançant quin camí s'assolirà l'exhauriment del sofriment ?

26.

Si la ignorància existeix amb naturalesa pròpia, com pot existir el coneixement ? No és immutable la naturalesa pròpia ?

27.

En aquest cas, la comprensió de les activitats de l'abandonament, la realització, la meditació i els quatre fruits no serien possibles.

28.

Si els fruit no assolit existís amb naturalesa pròpia, com pot assolir-lo aquell qui sosté la naturalesa pròpia ?

29.

A partir de l'absència dels fruits no existeixen aquells qui han trobat el camí ni aquells qui segueixen el camí. Si les vuit formes individuals no existeixen no existirà la comunitat espiritual.

30.

A partir de la no existència de les quatre nobles veritats l'ensenyança vertadera no seria possible. A partir de l'absència de l'ensenyança de la comunitat espiritual, com pot existir el Buddha ?

31.

Segons tu resulta que el Buda existeix independentment de l'alliberament. Segons tu, resulta que l'alliberament existeix independentment del Buda.

32.

Aquell qui existeix amb naturalesa pròpia sense il·luminar, realitzant el camí de l'alliberament, no assolirà l'alliberament comportant-se com un bodhisattva.

33.

Ningú no realitzarà mai res bo ni dolent. Què pot realitzar allò buit ? La naturalesa pròpia no pot ser originada.

34.

Segons tu, el fruit seria possible sense el bé i sense el mal. Segons tu, un fruit originat a partir del bé i del mal no seria possible.

35.

Si, segons tu, el fruit s'originés a partir del be i del mal, com pots sostenir que el fruit que s'ha originat a partir del bé i del mal sigui no buit ?

36.

Contradiu totes les convencions del món quan contradiu la vacuïtat i el sorgir en dependència.

37.

Per a qui contradiu la vacuïtat no existiria res a realitzar; l'activitat no seria iniciada i l'agent existiria sense acció.

38.

Si existeix la naturalesa pròpia, l'univers serà no sorgit, no exhaurit, romanent immutable i buit de les diverses formes.

39.

Si existeix quelcom no buit, llavors l'abandonament de les confusions, l'acció d'eliminar el sofriment i l'assoliment d'allò no assolit no serien possibles.

40.

Aquell qui percep el sorgir en dependència també percep el sofriment, el seu sorgir, el seu exhaurir i el camí.

Capítol 25

Examinació del Nirvāṇa

1.

Si tot això és buit, no existeix ni el sorgir ni l'exhaurir. Mitjançant l'abandonament o l'exhaurir de què hom pot parlar de l'Alliberament ?

2.

Si tot això és no buit, llavors no existeix ni el sorgir ni l'exhaurir. Mitjançant l'abandonament o l'exhaurir de què hom pot parlar de l'Alliberament ?

3.

No abandonat, no assolit, no aniquilat, no permanent, no exhaurit i no sorgit, això s'anomena Alliberament.

4.

L'Alliberament no és una entitat, sinó resultarien les característiques de la decadència i la mort. No existeix cap entitat sense la decadència i la mort.

5.

Si l'Alliberament fos una entitat, l'Alliberament seria condicionat. Mai no és possible una entitat incondicionada.

6.

Si l'Alliberament fos una entitat, com pot aquest Alliberament ser independent quan no existeix cap entitat independent ?

7.

Si l'Alliberament no és una entitat, com pot ser una no entitat ? On l'Alliberament no existeix com a entitat, allà no existeix com a no entitat.

8.

Si l'Alliberament és una no entitat, com pot ésser independent l'Alliberament ? No és possible una no entitat que sigui independent.

9.

Allò que va i ve és dependent o en dependència. L'Alliberament s'ha descrit com a no dependent i independent.

10.

El mestre ha parlat de l'abandonament de l'existència i de la no existència. Per tant, d'això resulta que l'Alliberament no és ni una entitat ni una no entitat.

11.

Si l'Alliberament fos ambdues coses, una entitat i una no entitat, l'Alliberament seria ambdós, una entitat i una no entitat. Això no és possible.

12.

Si l'Alliberament fos ambdues coses, una entitat una no entitat, l'Alliberament no seria independent, perquè ambdós són dependents.

13.

Com pot ser l'Alliberament ambdues coses, una entitat i una no entitat, si l'Alliberament és incondicionat mentre una entitat i una no entitat són condicionades ?

14.

Com pot ser l'Alliberament ambdues coses, una entitat i una no entitat, si no és possible, com la llum i la foscor, en un mateix lloc ?

15.

La posició que l'Alliberament no és una entitat ni una no entitat s'establiria quan l'existència d'una entitat i d'una no entitat s'haguessin establert.

16.

Si l'Alliberament no és una entitat ni una no entitat, com es pot dir que no és una entitat ni una no entitat ?

17.

No és possible dir que el Benaurat existeix després de la mort. Tampoc no és possible dir que ell no existeix, ambdues coses o cap de les dues coses.

18.

No és possible dir que el Benaurat existeix en vida. Tampoc no és possible dir que no existeix, ambdues coses o cap de les dues coses.

19.

El cicle de la vida i l'Alliberament no es diferencien en res. L'Alliberament i el cicle de la vida no es diferencien en res.

20.

Allò que és l'extrem de l'Alliberament és l'extrem del cicle de la vida. No es diferencien en res, ni tan sols en quelcom ínfim.

21.

Les opinions en relació a l'exhauriment, etc., a la permanència, etc., després de la mort estan basades en l'Alliberament, el límit posterior i el límit anterior.

22.

Quan totes les entitats són buides, què és finit ? Què és infinit ? Què és finit i infinit ? Què és no finit i no infinit ?

23.

Què és idèntic ? Què és diferent ? Què és permanent ? Què és no permanent ? Què és permanent i no permanent ? Què és cap de les dues coses ?

24.

La pacificació de totes les opinions i la pacificació de les il·lusions; mai el Buda no va ensenyar cap Dharma a ningú enlloc.

Capítol 26

Examinació dels Dotze Anells

1.

La persona coberta per la ignorància produeix composicions de les tres formes, mitjançant aquestes accions continua en futures existències.

2.

La consciència, en dependència de les composicions, entra en la transmigració. Quan la consciència entra en la transmigració, la personalitat psico-física existeix.

3.

Quan la personalitat psico-física existeix, s'originen les sis esferes del sis sentits. En dependència de les sis esferes dels sentits s'origina el contacte.

4.

La consciència s'origina en dependència de l'ull, de la forma material i de la impressió i en dependència de la personalitat psico-física.

5.

La combinació dels tres, la forma, la consciència i l'ull, això és el contacte. La sensació s'origina a partir del contacte.

6.

El desig existeix en dependència de la sensació, el desig s'origina perquè existeix la sensació. Quan apareix, existeix aferrament a les quatre esferes de l'aferrament.

7.

Quan l'aferrament existeix s'origina l'esdevenir d'aquell qui s'aferra. Si fos no aferrat, llavors sent lliure, no esdevindria.

8.

Els cinc agregats constitueixen aquest devenir. A partir de l'esdevenir s'origina el néixer, l'envellir, el morir, el dolor, la pena, el lament...

9.

...la confusió, l'agitació. Tot això s'origina a partir del néixer. Així és l'origen de l'objecte sencer del sofriment.

10.

L'ignorant produeix les composicions que constitueixen l'arrel del cicle de la vida. Per tant, l'ignorant és l'agent no el savi a partir de la seva visió de la veritat.

11.

Quan la ignorància s'ha exhaurit no existeix el sorgir de les composicions. L'exhauriment de la ignorància és el resultat de la pràctica i el coneixement.

12.

A partir de l'exhauriment d'aquest i d'aquell, aquest i aquell no s'originen. Així tot aquest objecte sencer de sofriment s'exhaureix completament.

Capítol 27

Examinació de les Opinions

1.

Les opinions: “ vaig existir en el passat ? ” o “ no vaig existir en el passat ? ” i la opinió que el món és permanent, etc., depenen d’un límit anterior.

2.

Les opinions: “ no existiré en el futur ? ” o “ existiré diferent en el futur ? ” i que el món és finit, etc., depenen d’un límit posterior.

3.

No és possible dir “jo existia en el passat.” Aquell qui existeix en un naixement anterior no és idèntic a aquest.

4.

Segons tu, aquest si mateix és idèntic i l’aferrament és quelcom diferent. Separat de l’aferrament, què és aquest si mateix ?

5.

Quan s’accepta que el si mateix no existeix separat de l’aferrament, l’aferrament seria idèntic al si mateix. Això és com dir que no existeix el si mateix.

6.

L’aferrament no és idèntic al si mateix, aquell s’origina i s’exhaureix. Com pot ser idèntic l’aferrament i l’aferrat ?

7.

Així, el si mateix que és diferent del aferrament no és possible. Si fos diferent, el no aferrat podria percebre’s però no es percep.

8.

Així, el si mateix no és ni diferent de l’aferrament ni idèntic a l’aferrament. El si mateix sense aferrament no existeix. No és possible que no existeixi.

9.

La opinió “no vaig existir en el passat ” no és possible. Aquesta persona no és diferent a la que existeix en una existència anterior.

10.

Si aquest fos diferent, llavors existiria encara que negués l'altre. Si fos així, aquest podria perdurar i néixer sense morir a qualsevol lloc.

11.

Existiria l'aniquilació i la destrucció de les accions. Resultaria que el fruit de l'acció realitzada per un seria experimentat per un altre.

12.

En aquest contexte, l'error de sostenir que s'ha originat sense existència anterior no és possible. Tampoc un si mateix produït o sorgit sense causa.

13.

Així que la opinió “ vaig existir en el passat; no vaig existir; ambdues coses; cap de les dues coses ” no és possible.

14.

La opinió “ existiré en el futur ? ” o “no existiré en el futur ? ” és com la opinió sobre el passat.

15.

Si l'ésser humà fos idèntic a Déu, llavors seria permanent. Déu seria no nascut perquè tot allò permanent no neix.

16.

Si l'ésser humà fos diferent a Déu, seria no permanent. Si l'ésser humà fos diferent de déu, la continuïtat no seria possible.

17.

Si una part fos divina i l'altra part fos humana, llavors seria permanent i no permanent. Això no és possible.

18.

Si s'establissin ambdós, allò permanent i allò no permanent, llavors s'establiria també ni allò permanent ni allò no permanent.

19.

Si algú arribés d'un lloc i anés a un altre lloc, llavors el cicle de la vida seria sense principi. Això no és possible.

20.

Si no existeix res permanent, com pot existir quelcom no permanent, permanent i no permanent o cap dels dos ?

21.

Si el món fos finit, com podria existir un altre món ? Si el món fos infinit, com podria existir un altre món ?

22.

Atès que la continuïtat dels agregats és com la flama d'una llum, resulta que ni la seva finitud ni la seva infinitud no són possibles.

23.

Si els agregats anteriors es destruïssin i aquests agregats tampoc no sorgissin en dependència d'aquells altres, llavors el món seria finit.

24.

Si els agregats anteriors no es destruïssin i aquests agregats tampoc no sorgissin en dependència d'aquells altres, llavors el món seria infinit.

25.

Si una part fos finita i l'altra part fos infinita, llavors el món seria finit i infinit. Això no és possible.

26.

Com és possible que una part de l'aferrat es destrueixi i l'altra part no es destrueixi ? Això no és possible.

27.

Com és possible que una part de l'aferrament es destrueixi i l'altra part no es destrueixi ? Això no és possible.

28.

Si s'estableixen ambdós, allò finit i allò infinit, llavors no és possible allò no finit i allò no infinit.

29.

A partir de la vacuïtat de totes les entitats, on, a qui, sobre què i perquè existiran les opinions sobre la permanència ?

30.

Honoro a Gautama, qui per compassió, va mostrar l'ensenyança vertadera per assolir l'abandonament de totes les opinions.

Traducció: Albert Biayna Gea